

Arrest

nr. 50 921 van 9 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2010.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE MAN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger te zijn en woonachtig te zijn geweest in Yerevan. U bent gehuwd en heeft twee kinderen.

U verklaart dat u en uw gezin in Armenië werden gevisieerd vanwege jullie steun aan het HHSH. Uw man K. A. (O.V. 6.461.459), uw zoon K. As. (O.V. 6.394.696) en ook uzelf waren lid van deze partij. Uw engagement bestond uit het uitdelen van pamfletten, het voeren van propaganda en de deelname aan partijvergaderingen.

Samen met uw echtgenoot en uw zoon nam u deel aan de betogingen naar aanleiding van de presidentsverkiezingen. Op 01/03/2008 werden jullie alledrie opgepakt. In de chaos raakten jullie echter gescheiden. U werd naar het politiekantoor van de wijk Kentron gebracht waar u gedurende

enkele uren werd ondervraagd. Hierna werd u vrijgelaten en keerde u terug naar huis. Ook uw zoon keerde, na een korte vasthouding, terug naar huis.

Dit laatste gold niet voor uw echtgenoot. Hij vluchtte onmiddellijk na zijn vrijlating naar het buitenland. Lange tijd had u geen contact meer met hem. Via een vriend van uw man werd u louter gemeld dat het goed met hem ging. U zou uw man pas weerzien in België.

Na uw vrijlating en het vertrek van uw man vonden er nog verscheidene incidenten plaats. In april 2008 werden u en uw vriendin Nara in Abovyan bedreigd toen jullie er pamfletten aan het uitdelen waren. Jullie tassen werden hierbij gestolen.

In mei 2008 was er een soortgelijk incident in Ashtarak. Daarbij werden u en uw vriendin Nara fysiek aangevallen.

Op 08/10/2008 werden u en uw vriendin Nara ontvoerd toen jullie in Artashat pamfletten aan het uitdelen waren. Jullie belagers sleurden jullie vanuit het publiek mee naar een wagen en voerden jullie hiermee naar een afgelegen plaats langs de weg. Jullie werden er uitgescholden en geslagen. U werd verkracht. Hierna vertrokken de mannen. Naar aanleiding van deze feiten diende uw vriendin Nara een klacht in bij de politie. Uzelf schaamde zich en deed dit niet. De klacht van Nara werd niet behandeld.

Daarnaast vond er in 2008 een incident plaats na een meeting in Etchmiadzin. U herinnert zich niet meer in welke maand dit incident plaatsvond. Een oude dame nodigde u en Nara na afloop van de meeting uit bij haar thuis. Nadat jullie in het huis waren aangekomen, kwamen onbekende mannen de woning binnen en bedreigden jullie met de dood. Hierna vertrokken ze.

Een laatste incident vond plaats op 29/01/2009. Die dag kwamen onbekenden langs uw huis. U was op dat ogenblik alleen thuis. Deze personen eisten van u te vernemen waar uw man zich bevond. U werd hierbij wederom met de dood bedreigd. Zij verlieten uiteindelijk uw woning nadat u nog één dag de tijd werd gegeven om te beslissen of u zou spreken. Na hun vertrek belde u uw zoon As. op met de mededeling niet meer langs huis te komen, maar meteen naar een vriend te gaan. Uzelf vertrok eveneens naar deze vriend. Daar werd besloten dat jullie het land zouden verlaten.

Op 30/01/2009 werden u, uw zoon en uw minderjarige dochter naar de luchthaven van Yerevan gebracht. Daar aangekomen werden jullie via een dienstingang rechtstreeks naar het vliegtuig gebracht. Jullie vlogen naar Moskou, waar een smokkelaar jullie opwachtte. Deze bracht jullie naar een huis op een onbekende plaats, waar jullie twintig à dertig dagen verbleven. Na verloop hiervan namen jullie een reisbus naar België. Jullie arriveerden op 22/02/2009 of 23/02/2009 in België. Op 24/02/2009 vroegen jullie asiel aan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u, wat uw identiteit betreft, een vervallen Sovjetpaspoort voor. U verklaarde dat de Armeense autoriteiten het paspoort weigerden te vervangen nadat dit in 2007 was vervallen. U gaat ervan uit dat dit te wijten is aan uw steun –en die van uw gezin– aan het HSH. Naast het Sovjetpaspoort legde u uw geboorteakte, de geboorteakte van uw dochter en uw huwelijksakte voor. Verder bracht u nog een toelatings- en naamkaart van een vereniging voor mindervalide kinderen aan.

Uw echtgenoot K. A. vervoegde u later in België.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot K. A. (O.V. 6.394.696). In het kader van diens asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kunnen deze motieven ook wat u betreft niet weerhouden worden. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw echtgenoot is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste.

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

Uw aangebrachte documenten zijn niet in staat deze beslissing te wijzigen. Uw verlopen paspoort, uw geboorteakte, de geboorteakte van uw dochter en uw huwelijksakte bieden geen informatie over verklaarde problemen van u en uw gezin. Dit geldt eveneens voor uw toelatings- en naamkaart van een vereniging voor mindervalide kinderen. Uw bewering dat zij fungeerden als toelatingskaart voor vergaderingen van het HSH (CGVS p.10) kan u aan de hand van deze documenten niet staven. Zij maken immers geen vermelding hiervan of van de HSH in het algemeen.

Tot slot dient vermeld te worden dat aangezien de vervolging van uw gezin als ongeloofwaardig werd beschouwd de mogelijkheid bestaat dat u uw paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde immers dat vanwege deze vervolging u geen paspoort meer kreeg uitgereikt (CGVS p.3).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar asielaanvraag verbindt aan deze van haar echtgenoot K.A. Verzoekster voert tegen de bestreden beslissing dezelfde middelen aan als haar echtgenoot.

2.2. De Raad heeft in het arrest nr. 50 920 van 9 november 2010 aan de echtgenoot van verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De motivering van dit arrest luidt als volgt:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), alsook van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker werpt op dat de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en die van zijn zoon of echtgenote niet van dien aard zijn dat zij de geloofwaardigheid kunnen aantasten. Hij stelt dat in de bestreden beslissing een compleet verkeerde weergave van het verloop van het interview wordt gegeven. Hij verwijst dienaangaande naar de nota's van zijn raadsman. Aangaande het verwijt dat hij niet zou geweten hebben wanneer hij beschoten werd, wijst verzoeker erop dat deze vraag hem nooit werd gesteld en dat er dus van een foutieve feitenweergave wordt uitgegaan. Hij stelt ook nooit zijn geheugenproblemen te hebben aangehaald, noch ontwijkend te hebben geantwoord maar dat hem nooit verdere vragen werden gesteld dan over de drie incidenten. Voorts zijn de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk niet correct, nu blijkt dat er gewag gemaakt wordt van "problemen die u en uw gezin vanwege het HHsh zouden gekend hebben" terwijl de problemen uitgaan van de politie en de autoriteiten wegens de affiliatie van verzoeker bij deze partij. Verder wordt ten onrechte gemotiveerd dat het neergelegde krantenartikel de verklaringen inzake de dienstplicht van verzoekers zoon zou ontkrachten. Hoewel werd aangetoond dat bij hem een nier operatief verwijderd werd, en hij tweejaarlijks op controle moest, werd plots in 2007 beslist dat hij gezond was. Dit blijkt uit de neergelegde stukken en wordt door de commissaris-generaal niet betwist. In die tijd schrijft verzoeker allerlei instanties aan en wordt het artikel gepubliceerd die de absurditeit van de situatie aanklaagt: "Gezond, maar vrijgesteld van legerdienst". Deze gezondheidsverklaring is een eerste stap ter discriminatie van verzoekers zoon. Het is echter wereldvreemd te eisen dat verzoeker een attest van de Armeense overheid neerlegt, waaruit zou blijken dat zij druk uitoefent op verzoekers familie omwille van hun politieke voorkeur. Er kan immers geen enkele valabele reden zijn om iemand met één nier zijn invalidenstatuut te ontnemen.

2.1.2.1. De motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, moet verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht in casu is bereikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht (RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

2.1.2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden

onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.2.2.2. De bestreden beslissing is gesteund op de wezenlijke bevindingen van de commissaris-generaal dat er aan de aangehaalde problemen met de Armeense autoriteiten omwille van verzoekers politieke activiteiten voor het HHsh geen geloof kan gehecht worden nu blijkt dat verzoeker vage verklaringen aflegde en essentiële elementen, zoals het aantal arrestaties niet kan preciseren. Tevens zijn de verklaringen van zijn echtgenote en meerderjarige zoon, die samen met verzoeker een asielaanvraag ingediend hebben onderling tegenstrijdig. Ook is verzoekers voorgehouden vervolging door de Armeense autoriteiten op basis van bij het administratief dossier toegevoegde informatie niet actueel (Cedoca Subject Related Briefing: "Armenie. Situatie van de oppositie in de context van de gebeurtenissen van februari/maart 2008 en de gevolgen ervan", stuk 18 van het administratief dossier). Verzoeker betwist de in de bestreden beslissing weergegeven vaststellingen en argumenteert dat hem nooit gevraagd werd wanneer hij beschoten werd. Tevens volhardt verzoeker dat hij zijn geheugenproblemen tijdens het interview niet heeft aangehaald om te verantwoorden waarom hij zich niet alle incidenten kan herinneren. Deze argumentatie mist feitelijke grondslag. Uit een analyse van het gehoorverslag van 18 januari 2010 blijkt dat aan verzoeker wel degelijk – en dit zelfs tweemaal – de vraag werd gesteld wanneer hij werd beschoten (stuk 5 gehoorverslag, p. 15). Tevens blijkt dat verzoeker zijn geheugenproblemen wel degelijk expliciet in deze context aanhaalt om te verantwoorden waarom hij zich niet alle incidenten kan herinneren (gehoorverslag, p. 13). Het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de asielzoeker onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. De verwijzing naar de persoonlijke nota's van verzoekers advocaat zijn te dezen niet dienstig daar zij enerzijds moeilijk leesbaar zijn, en anderzijds niet diezelfde garanties inzake objectiviteit bieden.

Voorts beperkt verzoeker zich tot enkele veronderstellingen, zonder deze hard te maken. Het verwijt van verzoeker dat men onterecht geen verdere vragen over andere incidenten heeft gesteld, en hij zodoende de kans niet had om zijn problemen uitgebreid uiteen te zetten, is niet relevant. Op verzoeker rust immers een medewerkingsplicht die de verantwoordelijkheid omvat om zijn asielrelaas zo coherent, volledig en duidelijk mogelijk te vertellen en dit reeds van bij het eerste interview.

Voor zover verzoeker aanhaalt dat de commissaris-generaal verkeerdelijk stelt dat de ingeroepen vervolging uitgaat van de HHsh, dient te worden vastgesteld dat uit zowel de feitenweergave, alsook uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers voorgehouden vrees wel degelijk werd onderzocht als zijnde een vrees ten aanzien van de autoriteiten. Het citeren van een zinsnede uit de bestreden beslissing werpt hier geen ander licht op.

Aangaande de gezondheidsverklaring van verzoekers zoon, beperkt verzoeker zich tot blote beweringen, maar hij haalt geen enkel element aan waaruit kan worden afgeleid dat dit te wijten is aan verzoekers engagement of aan dat van zijn gezinsleden. Het gegeven dat verzoekers zoon gezond verklaard zou zijn, wijzigt niets aan de vaststelling dat hetzelfde artikel stelt dat zijn zoon door de overheid werd vrijgesteld van legerdienst. Verzoekers zoon bleef volhouden dat hij toch voor zijn legerdienst zou worden opgeroepen en verklaarde expliciet dat hij niet vrijgesteld is (gehoor K. As., p. 12). Het bewuste krantenartikel werd echter door hem neergelegd ter ondersteuning van zijn asielaanvraag ondanks het feit dat daarin vermeld staat dat hij werd vrijgesteld voor zijn legerdienst en dit in tegenstelling tot zijn eigen verklaringen. De vaststelling dat verzoeker aan de ene kant elementen uit het krantenartikel distilleert die zijn relaas kunnen bevestigen, maar dat hij tegelijk bepaalde elementen uit hetzelfde artikel in twijfel trekt, ondermijnt verder zijn geloofwaardigheid.

De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en dienen te worden gelezen als een geheel.

2.1.2.3.1. Daargelaten de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, dient de verzoekende partij aan te tonen dat er in haren hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor zij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat haar vrees actueel is hetgeen betekent dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van haar beslissing (artikel 48/5, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet; zie ook: RvS 26 september 2008, nr. 186.532; J.

HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 74-75). Deze stelling vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium "gegronde vrees voor vervolging" het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van oorsprong. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.1.2.3.2. De huidige situatie in Armenië is van dien aard dat personen met verzoekers voorgehouden profiel geen vervolging dienen te vrezen. Deze bevinding is gestoeld op de bij het administratief dossier toegevoegde informatie (Cedoca Subject Related Briefing van 9 oktober 2009: "Armenië, Situatie van de oppositie in de context van de gebeurtenissen van februari/maart 2008 en de gevolgen ervan", stuk 18 van het administratief dossier) waaruit blijkt dat personen die in het kader van de verkiezingen van 19 februari 2008 werden gearresteerd inmiddels - behoudens welbepaalde uitzonderingen - werden vrijgelaten. Voorts blijkt uit deze informatie dat sinds het aantreden van president Sargsyan de autoriteiten niet meer geneigd zijn om mensen om politieke redenen aan te houden. Sindsdien hebben diverse politieke acties van de oppositie plaatsgevonden zoals petitie en een herdenkingsmeeting, en werd een amnestiewet door het parlement aangenomen in juni 2009. Diverse goedgeplaatste bronnen, zoals de voorzitters van verschillende Armeense mensenrechtenorganisaties, van oppositiepartijen en hooggeplaatste overheidspersonen en buitenlandse diplomaten bevestigen unaniem dat personen met verzoekers voorgehouden profiel, i.e. gewoon lid van een oppositiepartij - dus zonder leidinggevende functie - geen risico lopen op enige vorm van vervolging.

De Raad stelt vast dat verzoeker voormelde informatie, die door hem gekend is en waarop de commissaris-generaal zich gesteund heeft, niet weerlegt. In zijn hoofd kan geen vluchtelingenrechtelijke vrees worden aangenomen.

2.2.1. Aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM en van de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet alsook van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991. Hij stelt de Armeense politie vaak optreedt in overtreding met artikel 3 EVRM. Hij verwijst dienaangaande naar volgende rapporten:

- Report to the Armenian Government on the visit to Armenia carried out by the European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or degrading Treatment or Punishment (CPT) from 2 to 21 April 2006, 13/12/2007;
- Report to the Armenian Government on the visit to Armenia carried out by the European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or degrading Treatment or Punishment (CPT) from 15 to 17 March 2008, 19/3/2010;
- "Armenia after the election", 16 april 2008, www.hrw.org;
- Amnesty International Report 2009: Armenia, <http://thereport.amnesty.org/en/regions/europe-central-asia/Armenia>;
- Radio Free Europe/Radio Liberty, Armenian police drop charges against opposition activists, 2 Februari 2010, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4b87907d5.html>;
- Radio Free Europe/Radio Liberty, Armenian opposition journalist jailed over postelection protests, 19 Januari 2010, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4b59adb23.html>;
- Radio Free Europe/Radio Liberty, Rights watchdog says Armenia on verge of 'not free', 14 Januari 2010, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4b59adb8c.html>;
- Radio Free Europe/Radio Liberty, Armenian opposition activists attacked while campaigning, 29 December 2009, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4b4456da71.html> ;
- Institute for War and Peace Reporting, Fear of Police Curbs Armenian Dissent, 29 October 2009, CR5 No. 517, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4af7de55le.html>;
- Radio Free Europe/Radio Liberty, Armenian police curb travel to Yerevan ahead of rally, 22 September 2009, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4ac078bfc.html> ;
- International federation for Human Rights, Rights to a fair trial in the Republic of Armenia: Preliminary conclusions from the observation of the trials ensuing from the March 2008 wave of arrests and from recent changes introduced in Armenian legislation, 25 June 2009, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4a44dcb12.html>;
- Committee to Protect Journalists, Armenian online editor beaten, hospitalized, 30 April 2009, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4a1d5d6e28.html>;
- Committee to Protect Journalists, Attacks on the Press in 2008 - Armenia, 10 February 2009, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4992c4a037.html>;

- Radio Free Europe/Radio Liberty, Armenian government denies opposition a conference venue, 16 December 2008, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/494a2380c.html>;
- Reporters Without Borders, Journalists physically attacked during election campaign, 21 February 2008, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/47bea85014.html>;
Tevens verwijst verzoeker naar de zinsnede uit de bestreden beslissing waarin gesteld wordt dat personen met verzoekers profiel druk kunnen ervaren vanwege de autoriteiten. Hij stelt dat het geheel van deze documenten aantoont dat er systematisch druk wordt uitgeoefend op de oppositie.

2.2.2. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).
De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

2.2.3. Verzoeker steunt zijn vraag voor subsidiaire bescherming volledig op zijn asielrelaas. Uit wat voorafgaat, blijkt dat dit relaas ongeloofwaardig is. Verzoeker verwijst naar een zinsnede uit de bestreden beslissing en naar tal van rapporten en internetartikelen waarin op algemene wijze wantoestanden worden aangeklaagd die zich op mensenrechtelijk vlak voordoen in Armenië of waarin specifieke feiten, zoals geweld tegen journalisten, aan de kaak worden gesteld. Het geheel van deze bronnen en verwijzingen werpt geen ander licht op de eindconclusie van de bij het administratief dossier toegevoegde Cedoca-informatie. Een algemene wantoestand volstaat niet. Verzoeker moet in concreto aantonen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas en bij gebrek aan andere elementen faalt hij hierin.

2.3. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking."

2.3. Bijgevolg maakt ook verzoekster niet aannemelijk dat zij dient te vrezen voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend en tien door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER